

Τι κάνουμε τώρα; (7) Όχι στον ψευδοδιεθνισμό

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Η «αριστερή» δικαιολογία που επικαλείται ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τμήματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, για να δικαιολογήσουν την απαράδεκτη στάση τους να επιμένουν στην παραμονή μας στην ΕΕ, παρά την οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων, είναι ότι αυτή είναι μια γνήσια διεθνικιστική στάση. Και αυτό, σε αντίθεση με την «εθνικιστική» στάση, όπως πολλοί από αυτούς χαρακτηρίζουν τη θέση ότι μόνο η άμεση μονομερής και ταυτόχρονη έξοδος από την ΕΕ και την Ευρωζώνη, σε συνδυασμό με σειρά άλλων ριζοσπαστικών μέτρων που ανέφερα στο προηγούμενο άρθρο, θα μπορούσε να σταματήσει την συντελούμενη καταστροφή. Δεν θα σταθώ εδώ σε «επιχειρήματα» του τύπου ότι παρόμοια στάση είναι εθνικιστική διότι την υποστηρίζουν σήμερα και διογκούμενα «εθνικιστικά» λαϊκά ρεύματα σε ολόκληρη την Ευρώπη, διότι τότε θα έπρεπε να μην μετείχαμε ιστορικά σε εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες, ούτε να στηρίζουμε σήμερα ανάλογους αγώνες στη Λιβύη ή τη Συρία γιατί τους στηρίζουν και εθνικιστές! Όμως, ο αγώνας κατά της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (όχι κατά του νεοφιλελευθερισμού, όπως παραπλανητικά υποστηρίζουν οι ίδιοι «αριστεροί») σήμερα είναι εθνικοαπελευθερωτικός.

Θα σταθώ, αντίθετα, στα δήθεν «αριστερά» θεωρητικά επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται για να στηρίξουν την στάση αυτή η οποία, κατά τη γνώμη μου, όχι μόνο έχει οδηγήσει στην ουσιαστική εξαφάνιση της Αριστεράς στην Ευρώπη, αλλά και στην μαζική άνοδο εθνικιστικών κομμάτων, τα οποία σήμερα παίζουν τον ρόλο που θα έπρεπε να παίζει η αριστερά. Όμως, η στάση αυτή όχι μόνο δεν είναι αριστερή, εφόσον δεν μπορεί να κάνει το παραμικρό για να ανατρέψει την οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων που επιβάλλουν οι ξένες και ντόπιες ελίτ, αλλά και δεν έχει σχέση με έναν πραγματικό διεθνισμό σήμερα. Και αυτό, διότι το πρόβλημα δεν είναι πώς θα ξεπεράσουμε κάποιον ανύπαρκτο εθνικιστικό, ή ακόμη χειρότερα, φασιστικό κίνδυνο σήμερα, όπως διαδίδει αποπροσανατολιστικά η προπαγάνδα της υπερεθνικής και της Σιωνιστικής ελίτ, μέσω των διεθνών ΜΜΕ που ελέγχει. Αποπροσανατολιστικά, γιατί θέλει να στρέψει την λαϊκή οργή από τον πραγματικό κίνδυνο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που οδηγεί στην παγκόσμια «κινεζοποίηση» της εργασίας και την καταστροφή κάθε κοινωνικής κατάκτησης των τελευταίων 100 χρόνων, σε φανταστικούς κινδύνους από καρικατούρες «νεοναζιστικών» κομμάτων στην Ευρώπη (σε αντίθεση με γνήσια εθνικιστικά κινήματα όπως το Κόμμα της Ανεξαρτησίας στη Βρετανία που σήμερα βρίσκεται στη τρίτη εκλογική θέση) ή «φασιστικών» όπως η Χρυσή Αυγή στα παρ' ημίν.

Και είναι φανταστικοί οι κίνδυνοι αυτοί γιατί ο πραγματικός εθνικοσοσιαλισμός και ο φασισμός αναπτύχθηκαν σε εντελώς διαφορετικές ιστορικές συνθήκες προπολεμικά, που ευνοούσαν την ανάδυσή τους. Οι συνθήκες όμως αυτές, και κυρίως η ύπαρξη ισχυρών κρατών-εθνών στη Γερμανία και την Ιταλία αντίστοιχα --που σήμαινε κατ' αρχήν οικονομική, και κατ' επέκταση εθνική, κυριαρχία-- είναι ανύπαρκτες σήμερα. Η οικονομική κυριαρχία υπονομεύεται σήμερα αποφασιστικά σε παγκόσμιο επίπεδο, μέσω των διεθνών θεσμών (ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου κ.λπ.) που υποχρεώνουν τα κράτη στο άνοιγμα και στην απελευθέρωση των αγορών τους, δηλαδή, στην ουσιαστική κατάργηση κοινωνικών ελέγχων πάνω στην κίνηση κεφαλαίου και εμπορευμάτων--πράγμα αδιανόητο τη δεκαετία του 1930. Αλλά, ακόμη και η ίδια η εθνική κυριαρχία υπονομεύεται αποφασιστικά στο πλαίσιο

οικονομικών ενώσεων όπως η ΕΕ, όπως συμβαίνει σήμερα στην Ελλάδα που όχι μόνο δεν έχει τον παραμικρό έλεγχο επάνω στην οικονομία της, αλλά, άμεσα ή έμμεσα, και στην εξωτερική και εσωτερική πολιτική της. Όμως, οι Κεϋνσιανές πολιτικές που πρώτοι εφάρμοσαν προπολεμικά οι εθνικοσοσιαλιστές, και μεταπολεμικά οι σοσιαλδημοκράτες, ήταν εφικτές, ακριβώς λόγω της ύπαρξης εθνών-κρατών και εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας, ενώ για τον αντίθετο λόγο είναι αδύνατες σήμερα. Ο σημερινός, επομένως, πραγματικός «εθνικισμός» στην Ευρώπη δεν είναι επιθετικός, όπως στον μεσοπόλεμο, αλλά αμυντικός απέναντι στην ισοπέδωση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που δεν είναι μόνο οικονομική και πολιτική, αλλά επίσης πολιτιστική.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, ο αγώνας κατά της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης παίρνει σήμερα εθνικοαπελευθερωτικό χαρακτήρα. Οι λαοί που αντιστέκονται στην παγκοσμιοποιητική διαδικασία σήμερα, ουσιαστικά, αμύνονται ενάντια στον πόλεμο που έχουν εξαπολύσει οι ελίτ, για να προστατεύσουν το δικαίωμά τους για αυτοδιάθεση, αλλά και την ίδια την κουλτούρα τους που ισοπεδώνεται στην διαδικασία αυτή. Ο πόλεμος αυτός στις περιφερειακές χώρες της ΕΕ είναι οικονομικός, διότι με οικονομικά μέσα καταλύεται η οικονομική και εθνική κυριαρχία τους, που προφανώς οι προαναφερθέντες «αριστεροί», (συμπεριλαμβανομένων και «αντιεξουσιαστών» της συμφοράς που μιλούν για άμεση δημοκρατία και «αυτοδιαχείριση» σε συνθήκες νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης!) θεωρούν περιττή. Στην γειτονιά μας, ο πόλεμος αυτός σημαίνει, επίσης, κτηνώδεις σφαγές λαών που διεκδικούν το δικαίωμά τους για αυτοδιάθεση από την υπερεθνική και τη Σιωνιστική ελίτ, χθες στη Λιβύη, και σήμερα στη Συρία. Όμως, ο πραγματικός διεθνισμός μπορεί να ξεκινήσει μόνο «από κάτω», από λαούς που έχουν επιτύχει την αυτοδιεύθυνσή τους, ενώ ο «διεθνισμός» που επιβάλλεται σήμερα από τις ελίτ, με σφαγές και οικονομικούς πολέμους, δεν είναι παρά ψευτοδιεθνισμός. Αλλά θα επανέλθω.

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_05_19.html